

været overbevist om, at hun ikke holdt af ham. Den Forandring, der var foregaaet med hans Ydre, havde nu ogsaa gjort ham saa fremmed for hende, omendskønt hun fandt, at den ikke misklædte ham. Nu, da han var borte, syntes hun alligevel, at han havde efterladt en underlig Tomhed i Præstegaarden, og Resten af Dagen sneg sig hen for hende, uden at hun rigtig kunde finde Hvile noget Sted. Hun flyttede sig fra Stol til Stol, fra Stue til Stue og begyndte at føle det som en Ulykke, at hun nogensinde havde lært ham at kende. Denne Uro og Usalighed, der var hendes Natur saa fremmed, pinte og beskæmmede hende. Til sidst sad hun ved Vinduet inde i sit eget lille Kammer og stirrede fortabt ud i Haven, hvor Solen i sin Nedgang forblødte bag de rimpudrede Træer.

Hun tænkte paa en Skikkelse, et halvt uhyggeligt Eventyr-Billede, som Per under Besøget havde kaldt frem i hendes Erindring, og som siden havde forfulgt hende. Med sit tavse, indesluttede Væsen, sit blege Ansigt, sit store, mørke Skæg og disse underlige Havmandsøjne havde han mindet hende om »Den flyvende Hollænder«, saaledes som denne var bleven fremstillet i en Opera, hun for et Aarstid siden havde set i København. Navnlig saae hun hele Tiden for sig det højtidelige Optrin, hvor den stakkels omflakkende Sømand, jaget af Hjemløshedens Forbandelse, har søgt Ly mellem de norske Skær og under langsomme